

Vargavinter

Av Rikard Sjödin

Timmerkörning är knoget
och min utkomst sen många år,
jag höll fast vid mitt yrke troget,
men denna vinter är snörik och svår.

Det bultar så hårt under västen,
när i djupsnön jag pressar mig fram,
och tovig och blöt är hästen,
nu han liknar ett nyfött lamm.

Så ivrigt jag böka' och leta'
efter timret som finns under snön,
mina kläder mot kroppen kleta',
det känns som jag legat i sjön.

Jag förbannar varenda finne,
dessa busar som fuska' och högg,
och förvaltar'n som trygg sitter inne
i värmen och dricker sin glögg.

Jag sliter nog mest av dem alla,
men till intet krymper min lön,
jag frestas den lägste åkalla
- men från den högste faller ju snön.

Det är kväll i min enkla boning,
här i värmen jag veknar, jag tror,
jag måste nog be om försoning
för att jag vredgas idag och svor.

Jag vet fattiga finnarna lider,
dom drack upp lönen dom fick för dom högg,
han är gubbsjuk, förvaltar'n, den svider
hans präktiga, varma glögg.

Nu ett barn med mig kan få språka,
sen jag fått min potatis och sill,
det hjälper nog ej om jag bråka',
det får snöa så mycket det vill.

Jag skruvar väl ner min livsförning
till vad som min kassa tål,
och krymper förskräckligt min löning,
i min svångrem jag borrar ett hål.

Ur allt mörker det skimrar en ljusning,
blott man tror att man själv har det bäst,
det sa mig den granens susning
vid vars rot mitt bo är fäst.